

РЕШЕНИЕ

№ 1545

гр. София, 02.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 02.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6448** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).
Образувано е по предявени от [фирма] (с предишно наименование [фирма] и съединени за общо разглеждане иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, срещу Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР) за присъждане на обезщетение за имуществени вреди от отменено Наказателно постановление (НП) №НП-347/17.12.2014г., издадено от председателя на ДКЕВР, сега КЕВР, в размер на 1356 лв., представляващи разноски за процесуално представителство на дружеството по н а х дело № 1319/2015г. на РС В Т. и в размер на 1356 лв. разноски за процесуално представителство на търговеца по к н а х дело №10028/2016г. на АС В Т., заедно със законната лихва върху всяка от главниците, считано от подаване на исковата молба в съда, до окончателното им изплащане. В съдебно заседание, по молба на ищеца, е допуснато изменение на иска в частта за лихвите - претендират се от от датата на отмяна на НП – 18.03.2016г. до окончателното изплащане на обезщетението.
Ищецът твърди, че за правна защита, съдействие и процесуално представителство във връзка с оспорването на НП пред районен и административен съд, е заплатил за всяка от съдебните инстанции на АД „В., Ж. и Партньори“ адвокатско възнаграждение в размер на по 1 356 лв. с ДДС. Поддържа, че са налице предпоставките на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за възстановяване на претърпените имуществени вреди, равняващи се на направените разноски за договорено и платено адвокатско възнаграждение за двете инстанции.

В съдебно заседание и в писмено становище по чл.149, ал.3 ГПК вр. чл.144 АПК доводите се поддържат от представител по пълномощие на дружеството, който претендира и разноски по списък.

Ответникът, Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), в писмени отговори и в хода на устните състезания оспорва исковете като неоснователни и недоказани, излагайки подробни съображения. Алтернативно изразява становище за несъразмерност на адвокатското възнаграждение, заплатено в хода на административнонаказателното производство спрямо фактическата и правна сложност на делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Заявява възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско такова.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковете и уважаването им.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, намира за установено следното:

На 17.12.2014г. председателят на КЕВР е издал НП №НП-347, с което спрямо дружеството-ищец е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лв. за нарушение на т.3.5.2 от Лицензия № Л – 138-07/ 13.08.2004г. и на основание чл.206, ал.1 от Закона за енергетиката.

С Решение №658/26.10.2015г. по н а х дело № 1319/2015г. на РС – Велико Търново НП №НП-347/17.12.2014г. е отменено. По делото е приложено пълномощно (л.45 от делото на РС В Т.), с което [фирма] е упълномощило Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ да оказва правна защита и процесуално представителство по образувани съдебни производства пред съответния съд. Пълномощното е общо, с нотариална заверка на подписите и достоверна дата - 24.10.2014г. Представен е и договор за правна защита и съдействие № 3563/20.01.2015г. (л.25 по делото), с което дружеството е упълномощило конкретно адвокатското дружество за обжалване на НП № НП -347/17.12.2014г. С договора ищецът е възложил на адвокатското дружество да осъществява правна защита и процесуално представителство пред съответния районен съд във връзка с действия по обжалване по реда на ЗАНН на наказателно постановление № НП-347 от 17.12.2014г. на председателя на ДКЕВР (сега КЕВР) срещу възнаграждение в размер на 1356 лв., платимо по банков път по посочена в договора сметка в [фирма] в 10-дневен срок от издаване на фактура. Такава е издадена с № 0...03859/20.01.2015г, а възнаграждението е платено, видно от платежно нареждане за кредитен превод от 22.01.2015г. Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ е преупълномощило адвокат Л. за оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство по посоченото н а х дело (л.227 по делото на РС Велико Търново). Адв. Л. от своя страна е преупълномощил адв. А. /л.226/, който участвал в открито съдебно заседание пред РС [населено място], проведено на 23.09.2015г. и е представил писмени бележки.

По жалба на административно-наказващия орган срещу решението на въззивната инстанция е образувано к н а х дело №10028/2016г. по описа на Административен съд Велико Търново, по което Не е депозиран отговор на касационната жалба Проведено е едно съдебно заседание на 11.03.2016г., в което адвокат Л. е представлявала дружеството. На 15.12.2015г. между [фирма] и Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ е сключен договор за правна защита и съдействие №7035, по силата на който ищецът е възложил на адвокатското дружество да осъществява правна защита и процесуално представителство пред Административен съд Велико Търново в

производство, образувано по касационна жалба на ДКЕВР срещу Решение №658/26.10.2015г.. на РС Велико Търново по а. н.х. дело № 1319/2015г., срещу възнаграждение от 1356 лв., платимо по банков път по посочена в договора сметка в [фирма] в 10-дневен срок от издаване на фактура по договора. Издадена е такава с № 0...07644/15.12.2015г., сумата по която е постъпила по банковата сметка на адвокатското дружество на 12.01.2016г. С Решение № 107/18.03.2016г.. по к н а х дело № 10028/ 2016г. по описа на Административен съд Велико Търново е оставено в сила решението на въззивната инстанция.

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По силата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявените главни иски с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт; 2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение; 3. наличие на причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат;

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на имуществени вреди.

В разглеждания случай и четирите предпоставки са доказани.

От събраните писмени доказателства безпротиворечиво се установи осъществяването на процесуално представителство на ищеца от адвокат по дело от административнонаказателен характер, приключило с отмяна на наказателно постановление, за което представителство същият е направил разноски пред въззивна и касационна инстанции.

Адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора и е израз на обичайната грижа на лицето за охраняването на неговите права и интереси, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. В производствата по ЗАНН субсидиарно са приложими правилата на НПК, които не предвиждат възможност за присъждане на направените в хода на производството разноски за правна помощ и съдействие. Тъй като в закона не е бил предвиден ред за присъждане на направените в тези производства разноски (едва с изменението ДВ, бр. 94 от 2019 г. на чл.63, ал.3 от

ЗАНН е предвидено присъждане на разноски в тези производства), извършените разходи за адвокатски хонорар, за осъществяване на правна помощ и съдействие в производство по оспорване на наказателно постановление, приключило с неговата отмяна, представляват имуществена вреда, по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, която не е възстановена и за която ответникът дължи обезщетение на основание чл. 4 ЗОДОВ /в този смисъл и ТР № 1/15.03.2017 г. по ТД № 1/2016 г. на ОСС на ВАС/.

Ищецът проведе успешно главно доказване на реално причинената вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт. По делата, приключили с отмяна на обжалваното НП, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт. В представените договори за правна защита и съдействие е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 1130 лв. (1356 лв. с включен ДДС) пред въззивна инстанция и 1130 лв. (1356 лв. с включен ДДС) – пред касационна, като е доказано реално извършено плащане в това производство.

Предвид изложеното главните искове са доказани по основание.

Относно размера на исковите:

От мотивите на Тълкувателно решение № 1/ 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение не е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл. 52 ЗЗД. Именно в исковото производство, съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

При условие, че ЗАНН и НПК не са предвиждали правната възможност за възстановяване на сторените в съдебните административнонаказателни производства разноски, съдът дължи произнасяне по заявеното в отговора на исковата молба възражение, че размерът на претендираното обезщетение не е справедлив.

Съдът не споделя доводите на ответника, че ищецът е разполагал с достатъчно специалисти - юрисконсулти, които биха могли да осъществяват защита срещу наказателното постановление, поради което ползването на адвокатски услуги не е било необходимо.

На първо място, видно от приетата по делото и неоспорена от ответника справка изх. № EPN-4512/11.07.2019 г., за периода 2014-2016 г. ищецът не е разполагал с юрисконсулти или лица с юридическа правоспособност, назначени по щат. Същият е ползвал такива, назначени по втори трудов договор, на непълно работно време. Наред с това съдът намира, че преценката на ищеца дали да наеме адвокат или да използва назначените юрисконсулти не подлежи на съдебен контрол. Тази преценка е проявление на неговата търговска самостоятелност относно начина на осъществяване на цялостната дейност на дружеството, в която се включват и защита на интересите на последното по висящи имуществени спорове. Дори да бъде доказано наличие на достатъчен брой юрисконсулти, този факт не обуславя извод за недопустимост на

ангажиране на адвокатска защита – служебно известен на настоящия съдебен състав е фактът, че се касае за оспорване на множество наказателни постановления, издадени от председателя на ДКЕВР (сега КЕВР) срещу ищцовото дружество, които са били предмет на разглеждане в множество районни и административни съдилища в различни населени места в страната. Липсват ангажирани от ответника доказателства ищцовото дружество да е разполагало с наети по трудово правоотношение юрисконсулти с място на работа в съответното населено място или такова, близко до него. Но дори и да бяха налични такива доказателства, настоящият съдебен състав поддържа становището, че е недопустимо съдът да упражнява контрол за целесъобразност на решения на търговско дружество, насочени към защита финансовите интереси на същото. Ето защо, съдът приема, че направеният разход от страна на ищцовото дружество за адвокатска защита е бил необходим (в този смисъл решения № 2804/26.02.2019г., № 3483/11.03.2019г., № 7873/27.05.2019г. на ВАС).

По делото не се спори, че за осъщественото процесуално представителство по оспорване на процесното наказателно постановление, ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на по 1356 лева за всяка от инстанциите. Същото е определено съобразно нормата на чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2 и § 2а от ДР на Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения .

С Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 Съдът на ЕС, е приел, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални”. Въпросът дали тези разноски са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разноските, които спечелилата делото страна действително е понесла за адвокатска помощ, стига те да са разумни. Макар изискването за пропорционалност да не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноски, то все пак изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноски, които действително е понесла. Съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим.

Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива, да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978 г. по дело 106/1977 на Съда на ЕО.

В съответствие с чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), размерът на възнаграждението трябва да е справедлив и обоснован, като това изискване следва да се прилага и когато се определят минималните размери на адвокатските възнаграждения, защото техните размери следва да съответстват на два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. За да се приеме, че минималните размери на адвокатските възнаграждения са обосновани и

справедливи, както изисква законовата норма, цената на адвокатския труд следва да представлява изражение и на двата критерия. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд на РБ във връзка с обжалване на различни текстове от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - решение № 9273 от 27.07.2016 г. по адм. д. № 3002 от 2015 г., потвърдено с решение № 5485 от 2.05.2017 г. на петчленен състав на Върховния административен съд по адм. д. 1403/2017 г. Съображения в този смисъл са изложени и в решение на СЕС от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16. В т. 47 от решението СЕС посочва следното относно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения: "В случая разглежданата в главните производства правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. В частност тази правна уредба не предвижда каквото и да било условие, отговарящо на изискванията, които Върховният административен съд (България) формулира в решението си от 27 юли 2016 г. и които се отнасят по-специално до достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ и необходимостта от предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на качеството на предоставяните услуги."

Договореното във всяко едно от административнонаказателните производства адвокатско възнаграждение в размер на 1356 лв. с включен ДДС е определено съобразно действащата към онзи момент разпоредба на чл. 18, ал. 1, т. 4 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения на Висшия адвокатски съвет минимум съобразно материалния интерес по спора. Наредбата е подзаконов нормативен акт, приет в съответствието с разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗА, която изрично посочва че размерът на адвокатското възнаграждение за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, като този размер следва да е справедлив и обоснован, но не може да бъде по-нисък от предвидените в Наредбата минимални размери. Нещо повече - договарянето на адвокатско възнаграждение под установения размер в чл. 18, ал. 1, т. 4 от Наредбата е предпоставка за образуване на дисциплинарно производство срещу адвоката по смисъла на чл. 132, ал. 1, т. 5 ЗА.

Тъй като платеното от ищеца в административнонаказателното производство възнаграждение е в минимален размер, то с оглед разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗА, съдът намира искането на ответника претендираното обезщетение да бъде намалено поради прекомерност, за неоснователно.

Действително, съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, но съобразно нормата на чл. 36, ал. 2 ЗА този размер не бива да е по-малък от предвидения в тарифата минимален размер.

Съдът не споделя доводите, че разрешението, дадено от Съда на Европейския съюз/ Решение по съединени дела С-427/16 и С-428/16/, обосновава извод за противоречие на Наредба № 1 за минималните размери

на адвокатските възнаграждения с разпоредбите на съюза, респективно - съставлява основание за съда да не я приложи. Европейският съд е посочил, че местната юрисдикция, съобразно действащата в страната правна рамка следва да направи оценка за целите, които преследва нормативният акт. Това същата следва да стори по установения в страната правен ред. Такъв, съобразно действащото национално законодателство, е предвиден в Закона за нормативните актове и АПК.

Законът за адвокатурата е предвидил възможност Висшият адвокатски съвет като представителен орган на адвокатурата да приема подзаконови актове, свързани с дейността на адвокатурата. Делегираното правомощие да приема актове, свързани с нейното самоуправление, е израз на публичната власт на народа. Ето защо съдът споделя становището, че легитимните цели, които се преследват с наредбата, не са свързани единствено и само с конкуренцията на вътрешния пазар, а и с преследването на възложените по силата на чл. 134 от Конституцията задължения на адвокатурата да защитава правата и интересите на гражданите, в условията на независимост от останалите власти, което би могло да бъде постигнато единствено чрез самоуправление и самоиздръжка. В този смисъл приетата от Висшия адвокатски съвет Наредба № 1 за минималните адвокатски възнаграждения представлява израз на частично делегираната ѝ по закон нормотворческа публична функция при спазване на принципите на самоуправление и самоиздръжка.

С оглед на това, възражението на ответника, че Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения не може да намери приложение предвид практиката на съда при Европейския съюз и на основание чл.15 ЗНА поради нейното противоречие с разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗА, са неоснователни.

За да прецени дали претендираният размер на платените от ищеца адвокатски възнаграждения е справедлив и обоснован, съдът съобрази от една страна, че се касае за множество еднотипни дела, които предполагат почти идентична предварителна подготовка, свързана с проучване на материали, доказателства, относима правна уредба и с изготвяне на съответните жалби срещу НП.

От друга страна взе предвид размера на отделните наложени санкции, който, самостоятелно преценен, повишава допълнително отговорността за качеството и ефективността на положения адвокатски труд по всяко отделно производство. Съдът съобрази и факта, че се касае за множество оспорвания, в различни населени места, което предполага разходване на допълнителен професионален и времеви ресурс от страна на процесуалния представител на ищеца, извън обичайните командировъчни разходи.

Видно от приложените н.а.х.д. на Районен съд [населено място] и к.н.а.х.дна Административен съд [населено място], по първото от тях пълномощник на ищеца е изготвил жалба, участвал е активно в едно открито съдебно заседание и представил писмени бележки, а в хода на касационното производство същият е представлявал дружеството-ответник в съдебно заседание и представил писмени бележки.

Съдът приема, че уговорените и заплатени възнаграждения за всяка от съдебните инстанции в минималния, предвиден в чл. 18, ал. 2 от Тарифата за

минималните адвокатски възнаграждения, е справедлив и не са налице законови предпоставки за намаляването им. При договаряне на минимален хонорар по Наредбата, страните очевидно са съобразили особеностите на производствата: многобройните дела, ниска фактическа и правна сложност, еднотипност на правните спорове и въпреки високия материален интерес, са уговорили минимално възнаграждение съобразно него.

Съдът намира, че не са налице основания да се прилага разпоредбата на ал. 3 на чл. 18 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения по отношение дължимите разноски, направени пред касационната инстанция, доколкото тази норма е приложима при определяне минималния размер на адвокатското възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие единствено по дела от административнонаказателен характер, извън случаите по ал. 2, т.е. такива, при които отсъства материален интерес, а процесният случай не е такъв, доколкото с отмененото наказателно постановление е наложено административно наказание с имуществен характер. Производството по оспорване на наказателно постановление е едно до приключването му с влязъл в сила съдебен акт. Ето защо, разделянето му на две и третирането му като такова с материален интерес пред районния съд (доколкото се оспорва наказателно постановление, с което е наложена имуществена санкция) и такова с нематериален пред административния съд (тъй като предмет на обжалване е въззивният съдебен акт) настоящият съдебен състав намира за необосновано и в противоречие с цялата съдебна практика по административни, данъчни, граждански и търговски дела.

Предвид изложеното съдът намира предявените иски претенции за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, равняващо се на съответните съдебни разноски, свързани с отмяната на наказателното постановление за основателни, поради което следва да бъдат уважени в пълен размер, ведно със законната лихва, считано от датата на отмяна на процесното НП – 18.03.2016 г., когато е постановено окончателното решение на касационната инстанция, до окончателното изплащане. В съответствие на приетото по т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите на Гражданска колегия на Върховния касационен съд, постановено по тълк. д. № 3/2004 г. лихвата е дължима, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. Съгласно приетото в мотивите по т. 1 на Тълкувателно постановление № 1/2015 г., постановено по т. д. № 2/2014 г. на Гражданската колегия на Върховния касационен съд и на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, "... определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, негов издател. Независимо, че наказателното постановление не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово

предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. " Ето защо, приетото разрешение по т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите на Гражданска колегия на Върховния касационен съд, постановено по тълк. д. № 3/2004 г., че "При незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им." е приложимо и към настоящия правен спор.

В съответствие с чл. 81 ГПК е дължимо произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ предвид уважаване на исковата претенция в пълен размер, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски. Същият е представил списък по чл. 80 ГПК, подкрепен от писмени доказателства, установяващи сторени по делото разноски в общ размер на 842 лв., в т.ч. 50 лв. заплатена държавна такса по всеки от двата приети за съвместно разглеждане в условията на обективно кумулативно съединяване главни иска, и 792 лева – общ размер на заплатено адвокатско възнаграждение по два приложени договора за правна защита и съдействие във връзка с предявяване на вредите от отмененото наказателно постановление не с една, а с две искиви молби. Съдът намира възражението на пълномощника на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение в това производство за основателно. За да стигне до този извод съдът взе предвид, че ищецът е предявил претенцията за обезщетението си, произтичащо от един и същ правоувреждащ юридически факт (отмяна на НП) не с една искова молба, обхващаща всички разноски за защита на този акт, а с две искиви молби, които са еднотипни, но взаимозависимост от това на коя инстанция са разноските. Съдът с оглед процесуална икономия е съединил двете производства и е осъществено процесуално представителство в едно производство пред този съд. Предвид и че не е значителна правната и фактическа сложност на делото, проведено едно открито съдебно заседание, извършените в хода на делото процесуални действия от пълномощника на ищеца, многобройните идентични дела, настоящият съдебен състав намира, че възнаграждение, в размер по-висок от минималния по Наредба № 1 е прекомерно. Материалният интерес на делото е 2712 лева, поради което, при приложение на чл. 7, ал. 2, т. 2 от същата наредба, минималното възнаграждение е в закръглен размер на 419 лв. без ДДС и 503 с начислен ДДС.

Направените разноски за заплатена държавна такса в общ размер на 50 лева следва да бъдат възстановени от ответника в пълен размер. Така общият размер на разноските, които следва да бъдат присъдени в полза на ищцовото дружество е 553 лева, а за разликата до 842 лева, претенцията му като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно по аргумент за противното на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, установяващ дължимост на разноски в полза на ответника в хипотезата на отхвърляне на иска, какъвто не е процесният случай.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране с адрес [населено място], [улица] – 10 **ДА ЗАПЛАТИ** на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], В. Т.-Е, [улица], ЕИК[ЕИК]:

- сумата от 1356 лв. (хиляда триста петдесет и шест лева), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № НП-347 от 17.12.2014г., издадено от председателя на КЕВР, състоящи се в направени от ищеца разноски във връзка с обжалване на наказателното постановление по н.а.х.д. №1319/2015г. по описа на Районен съд Велико Търново, ведно със законната лихва върху главницата от 1356 лв., считано от 18.03.2016 г. до окончателното изплащане на обезщетението;

- сумата от 1356 лв. (хиляда триста петдесет и шест лева), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № НП-347 от 17.12.2014г., издадено от председателя на КЕВР, състоящи се в направени от ищеца разноски във връзка с обжалване на наказателното постановление по к.н.а.х.д. № 10028/2016г. по описа на Административен съд Велико Търново, ведно със законната лихва върху главницата от 1356 лева, считано от 18.03.2016г. до окончателното изплащане на обезщетението.

- сумата от 553 лв. (петстотин петдесет и три лева), представляваща съдебни разноски пред настоящата съдебна инстанция, като отхвърля претенцията за разликата до пълния предявен размер от 842 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: